

Mănușa

Mihai Eminescu

Lâng-a leilor grădină regele Francisc așteaptă,
Ca să vădă cum s-o-ncinge între fiare lupta dreaptă.
Împrejur cei mari ai țării și ai sfatului s-adună.
Pe balconul nalt se-nșiră dame-n veselă cunună.

Regele dă semn cu mâna, sare-o poartă din țâțâne
Și un leu iese în față, cumpătat, cu pasuri line,
Mut se uită împrejur-i, cască lung, și a lui coamă
Scuturând-o, își întinde mușchii și s-așează jos.

Regele un semn mai face, se deschide-o altă poartă
Și dintr-însa se repede
C-un sălbatec salt un tigru, care când pe leu îl vede
Muge tare,
Coadă roată o-nvârtește,
Scoate limba,
Sperios însă pe leu într-un cerc îl ocolește,
Sforăie înverșunat,
Apoi mormăind se-ntinde
Lângă el.

Regele mai face-un semn,
Și pe două porți deschise
Se azvârl doi leoparzi,
Ce cu poftă inimoasă de-a lupta se și aruncă
Peste tigru.
Dar acesta îi apucă în cumplitele lui gheare -
Leul muge,
Se ridică în picioare,
Fiarele se-nfiorează,
Și-mprejur, arzând de dorul de-a se sfâșia-ntre ele,
Se aşează.

O frumoasă mână scapă de pe margine de-altan
O mânășă, drept la mijloc, între tigru și-ntre leu;
Iară dama, Cunigunda, zise-atunci, bătându-și joc,
Cavalerului Delorges:
"Dac-amorul ți-e fierbinte cum te juri în orice oară,
Să te văz,
Mergi, mânășă de-mi ridică!"

Cavaleru-aleargă, iute se coboară
În grozava prejmuire, calcă sigur, fără frică,

Din mijlocu-acelor monștri,
Cu-a lui degete-ndrăznețe el mănușa de-o ridică.
Cu mirare și cu groază
Damele și cavalerii l-au privit,
Însă foarte liniștit
El mănușa o aduce înapoi.
De-a lui laudă răsună orice gură,
Cunigunda îl privește cu o gingașă căldură,
Ce-i promite că norocu-i e aproape. -
Dar mănușa el în față i-o aruncă:
"Doamna mea, o mulțumire ca aceasta n-o mai voi!"
Și-o lăsă numaidecât.